

Ο τοποτηρητής στην Ελλάδα γερμανός υφυπουργός, κύριος Φούχτελ, δήλωσε προ ημερών πως 1.000 γερμανοί έχουν την ίδια απόδοση εργασίας, όσο 3.000 έλληνες. Με τη δήλωσή του αυτή, ήθελε προφανώς να διακηρύξει πως οι έλληνες εργαζόμενοι πολίτες είναι τεμπέληδες και ανεπαρκείς στη δουλειά τους. Μ' αυτά τα προσβλητικά λόγια, ο γερμανός τοποτηρητής, ήθελε να τονίσει πως οι έλληνες είναι «ράθυμοι» και «αναποτελεσματικοί» και δεν είναι τόσο αποδοτικοί όσο οι άριοι συμπατριώτες του.

Στο βιβλίο, εξάλλου, (με τίτλο «Αντιμνημονιακά») της καθηγήτριας του Πανεπιστημίου Αθηνών Μαρίας Νεγρεπόντη-Δεληβάνη, παρατίθεται παλαιότερη δήλωση της Γερμανίδας Καγκελαρίου Άγκελας Μέρκελ, πως «οι λίγες ώρες εργασίας και οι πολλές ημέρες των διακοπών των Ελλήνων, αποτελεί το αίτιο της υπερχρέωσής τους».

Είναι αλήθεια πως σήμερα πολλοί ισχυρίζονται –ιδιαίτερα διάφοροι καλοθελητές των δανειστών μας – πως οι έλληνες εργαζόμενοι είναι δήθεν τεμπέληδες, δουλεύουν λιγότερο από τους συναδέλφους τους των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών, ότι είναι αντιπαραγωγικοί και πως το κόστος εργασίας τους είναι υψηλό. Οι ισχυρισμοί αυτοί αποτελούν προπαγανδιστικές αναλήθειες και εξυπηρετούν σκοπιμότητες, ώστε να επιβληθεί η σκληρή πολιτική των Γερμανών. Σύμφωνα, όμως, με επίσημα στοιχεία (Eurostat 2010), ο Έλληνας εργαζόμενος απασχολείται 38,5 ώρες την εβδομάδα, ενώ ο αντίστοιχος μέσος όρος της Ε.Ε. των 15 είναι έως 35 ώρες. Εξάλλου, ο Ευρωπαίος Επίτροπος Οικονομικών, Όλι Ρεν, απαντώντας σε ερώτηση του Ευρωβουλευτή Νίκου Χουντή, κατέθεσε τα εξής στοιχεία όσον αφορά στο χρέος των ελληνικών ΟΤΑ: είπε συγκεκριμένα ότι οι ελληνικοί ΟΤΑ έχουν το δεύτερο μικρότερο χρέος μεταξύ των 27 χωρών της Ε.Ε. (το μικρότερο χρέος το έχει η Μάλτα με 0,1% και η Ελλάδα 0,9% σε σχέση με το ΑΕΠ τους). Αντίθετα, το μεγαλύτερο το έχουν η Ιταλία και οι μόνιμοι κήνσορές μας των Κάτω Χωρών (Ολλανδία) με ποσοστό 8,6%.

Σε δημοσίευμα στο Βήμα της Κυριακής 19/6/2011, οι παραπάνω ισχυρισμοί των γερμανών αξιωματούχων (Μέρκελ και Φούχτελ) καταρρίπτονται από δύο αναλύσεις του επικεφαλής οικονομολόγου της μεγάλης χρηματιστηριακής εταιρείας Natixis, Πατρίκ Αρτίς. Σύμφωνα μ' αυτές, αποτελεί υπεραπλουστευτικό μύθο η σύνδεση της διάρκειας της απασχόλησης με την ανταγωνιστικότητα. Συγκεκριμένα, η πρώτη μελέτη δείχνει ότι «οι Ευρωπαίοι του Νότου δουλεύουν σαφώς περισσότερο από τους Βορειοευρωπαίους και δη τους Γερμανούς». Οι Έλληνες, αναφέρει ο Αρτίς, «δουλεύουν κατά μέσο όρο 2.119 ώρες ετησίως, οι Ισπανοί

1.654 ώρες, οι Γάλλοι 1.553 ώρες, ενώ οι Γερμανοί μόλις 1.390 ώρες».

Επιπλέον, παρά τις διαφορές των διαφόρων εργατικών νομοθεσιών, η μέση ηλικία συνταξιοδότησης στη Γερμανία είναι –βάσει στατιστικών δεδομένων– 62,2 έτη. Στην Πορτογαλία η μέση ηλικία είναι τα 62,6 έτη. Ελάχιστα μικρότερη είναι και η πραγματική ηλικία συνταξιοδότησης των Ελλήνων και των Ισπανών (61,5 έτη), ενώ μόνο οι Γάλλοι «υστερούν» -αν υποθέσει κανείς ότι, έπειτα από τις τεράστιες τεχνολογικές προόδους και τις εργατικές κατακτήσεις του 20^{ου} αιώνα, πρόκειται για υστέρηση – με μέση ηλικία συνταξιοδότησης τα 60 έτη. Το συμπέρασμα του διευθυντή έρευνας και των οικονομικών μελετών της Natixis είναι ότι το πλεονέκτημα των Γερμανών έναντι των εργαζομένων στις χώρες του Νότου δεν οφείλεται στον χρόνο της απασχόλησης. «Οι Γερμανοί δουλεύουν λιγότερες ώρες και όχι περισσότερο εντατικά από τους Λατίνους, των οποίων η ανταγωνιστικότητα είναι συγκριτικά σαφώς χαμηλότερη... Οι καλύτερες επιδόσεις των Γερμανών οφείλονται στην προσπάθειά τους να καινοτομήσουν και επίσης στην αυτοσυγκράτηση σε ό,τι αφορά τις δαπάνες και στη μεγαλύτερη τάση για αποταμίευση που παρατηρείται τόσο στα νοικοκυριά, όσο και στις επιχειρήσεις». Αυτά αναγράφονται στην επίσημη έρευνα εγκυρότατης εταιρείας, που δημοσιεύθηκε στο Βήμα.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό για δήθεν υψηλό κόστος της εργασίας του Έλληνα εργαζομένου, η πραγματικότητα είναι η εξής. Με βάση τα στοιχεία της Eurostat για το 2008 το κόστος του Έλληνα εργαζομένου είναι το χαμηλότερο στην Ευρωζώνη. Το ωριαίο κόστος εργασίας στη βιομηχανία είναι μόνον στο 48 (με βάση το 100) στη ζώνη του Ευρώ. Για την περίοδο, μάλιστα, 1995-2005 (την περίοδο δηλαδή του λεγόμενου «εκσυγχρονισμού» και των «τρίτων δρόμων») το κόστος αυτό ήταν μόνον 25%!! Εξάλλου, αν υποθέσουμε πως το κόστος εργασίας ήταν υψηλό –κυρίως κατά την περίοδο του εκσυγχρονισμού (1995-2005)– η κερδοφορία στην Ελλάδα θα έπρεπε να ήταν μειωμένη. Και όμως, κατά την περίοδο εκείνη, η κερδοφορία του κεφαλαίου αυξήθηκε με διπλάσιο σχεδόν ρυθμό από εκείνον της Ε.Ε. των 15 (23% στην Ελλάδα, έναντι 12% της Ε.Ε.), όπως παρατηρεί η καθηγήτρια, κυρία Μαρία Νεγρεπόντη-Δεληβάνη, στο βιβλίο που προαναφέραμε. Γιατί, συνεπώς, τιμωρούνται σήμερα οι εργαζόμενοι στο όνομα ενός εξογκωμένου δήθεν δημόσιου τομέα; Και ποιος ο λόγος για την εμμονή της τρόικας στην πλήρη διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων –αλλαγές που δεν έχουν κανένα δημοσιονομικό όφελος;

Η αλήθεια είναι πως ο Ελληνικός δημόσιος τομέας δεν είναι μεγάλος. Ούτε, βέβαια, ευθύνονται οι εργαζόμενοι για τη σημερινή οικονομική κρίση. Διαφορετικό, είναι το ζήτημα ότι το ελληνικό κράτος λειτουργεί από τη σύστασή του ακόμη, αναποτελεσματικά, παρέχοντας υπηρεσίες κακής ποιότητας. Αυτό όμως είναι υπόθεση αναδιαρθρώσεώς του και πάντως όχι απολύσεων. Η σύγχυση, λοιπόν, που συντελείται μεταξύ «κακού» και «μεγάλου» δημόσιου τομέα, είναι σκόπιμη. Αποβλέπει στον σφαγιασμό των δημοσίων υπαλλήλων και στην αποδόμηση του ρυθμιστικού ρόλου του κράτους. Μια τέτοια πολιτική, όμως –που

οδηγεί σε αθρόες απολύσεις και μειώσεις μισθών και ημερομισθίων— δεν βοηθάει στην εξυγίανση του Δημόσιου. Αντίθετα, οδηγεί, με μαθηματική ακρίβεια, στην διάλυσή του, στη καθήλωση της ζήτησης και στην ύφεση και στην ανακοπή ενός μέρους της ανάπτυξης. Συγχρόνως, αποσαθρώνει τον κοινωνικό μας ιστό, δημιουργώντας στρατιές ανέργων, φτωχών και εξαθλιωμένων πολιτών.

Και το ερώτημα που γεννιέται: αλήθεια, τι εξυπηρετούν τέτοιες σκληρές και απαξιώτικές δηλώσεις και μάλιστα από υψηλόβαθμους γερμανούς αξιωματούχους, όπως η Μέρκελ και ο Φούχτελ, κατά των ελλήνων εργαζομένων και της δήθεν έλλειψης αποδοτικότητάς τους; Η απάντηση είναι απλή και φανερή. Ο στόχος είναι ιδιαίτερα κυνικός. Και έχει καθαρά οικονομικό υπόβαθρο: την άλωση του πλούτου της χώρας μας από γερμανικές εταιρείες (π.χ. με την εκμετάλλευση του έργου της αποκομιδής σκουπιδιών, την εκμετάλλευση ενεργειακών πόρων, του τουρισμού κλπ.). Με τις απολύσεις, λοιπόν, των «τεμπέληδων» ελλήνων εργαζομένων –και μάλιστα με βίαιο τρόπο– δεν επιτυγχάνεται η εύρυθμη λειτουργία του δημοσίου και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Αντίθετα, έχει ως αποτέλεσμα την εξουθένωση των ελλήνων εργαζομένων και την διάλυση του κράτους, αντικαθιστώντας τις λειτουργίες του με μεγάλες ιδιωτικές γερμανικές εταιρείες που θα ήταν, δήθεν, «αποδοτικές», όπως η Siemens και τα ελαττωματικά υποβρύχια!! Απέναντι σ' αυτή την ιταμή βία του ισχυρού, με την επιβολή σκληρών μέτρων φτωχοποίησης και εξαθλίωσης των ελλήνων, ορισμένοι συμπολίτες μας αντέδρασαν, χωρίς καμία αμφιβολία, ανορθόδοξα. Σωστά, λοιπόν, αποδοκιμάστηκαν –επίσημα και ανεπίσημα – οι βιοπραγίες κατά των γερμανών επισήμων. Το ελληνικό κράτος, όμως, δεν επιδεικνύει την ίδια «ιερή» αγανάκτηση και στην συνεχώς ασκούμενη οικονομική βία κατά των ελλήνων, οι οποίοι εξοντώνονται καθημερινά με προγράμματα λιτότητας και με απολύσεις. Τελικά, τη βία που ασκεί ο αδύναμος έλληνας, σωστά την καταδικάζουμε όλοι. Για τη συνεχή, όμως, βία της Μέρκελ, του Σόιμπλε και των γερμανικών εντύπων, γιατί δεν αντιδρούμε ανάλογα;

Του **Σωτήρη Χατζηγάκη**

Πρώην υπουργού